

[Christmas Møller.]

urimeligt, og jeg for mit Vedkommende vilde hellere have set, om man havde anvendt en saadan Fremgangsmaade.

Paa den anden Side vil jeg gerne have Lov til med Tilfredshed at understrege de Betragtninger, som særlig blev fremsat af den højtærede Arbejds- og Socialminister, om, at man er gaaet i Gang med at administrere Dispensationsbestemmelserne saaledes, at man kan give dem overmaade hurtigt, at man i de Tilfælde, hvor det næsten er nødvendigt, at Arbejdet løber videre, gør hvad man kan, for at dette sker, og i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ser jeg i den Bestemmelse i Cirkulæret, at Sagerne forelægges Regeringens Beskæftigelsesudvalg til Afgørelse, et Udtryk for, at hele Regeringen med Statsministeren i Spidsen vil gøre, hvad den kan, for at der for Arbejder, med Hensyn til hvilke det vil være rimeligt at dispensere, bliver givet Dispensation saa hurtigt, som det overhovedet er tænkeligt; saaledes at der — forhaabentlig — ikke skulde blive for stor Forskel paa den Fremgangsmaade, som jeg vilde have ment var den bedste at anvende: at give et vist Varsel, og den Fremgangsmaade, som Regeringen har bragt i Anvendelse.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der maaske godt kunde have været Anledning til at gøre et Par Bemærkninger om, at man kunde have grebet denne Sag an paa en for alle Parter lidt mere tilfredsstillende Maade; men Anledning til et saadant Stormløb som det, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og hans Parti her har rettet, finder vi ikke der er. Arbejdsløsheden er i Dag saa lav — som det er sagt —, som den ikke har været i en halv Snese Aar. Naar Foraaret bryder igennem, vil der ikke være nogen som helst Tvivl om, at det bliver Mangelen paa Arbejdskraft, der bliver Spørgsmaalet, mere end det modsatte.

Ud fra disse Betragtninger vil min Gruppe stemme for den stillede Dagsorden.

Aksel Larsen: Den kommunistiske Gruppe agter at stemme for den af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen og at stemme imod den af de ærede Medlemmer Hr. Christmas Møller, Juul m. fl. stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Vi vil stemme saadan, dels fordi en Vedtagelse af den af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen vil medføre, at der gennem-

føres en anden Beskæftigelsespolitik end den, der karakteriseres gennem Cirkulæret fra Regeringens Beskæftigelsesudvalg, dels fordi det, hvis den vedtages, faar sine politiske Konsekvenser; vi slipper af med den siddende Regering og maa antagelig faa en anden.

Vi ansaa det, som enhver ved, for yderst urimeligt, at man i November Maaned lod Venstre danne Regering. Vi fandt, at en saadan Regeringsdannelse ikke var berettiget, hverken naar man tog Hensyn til den Rolle, Venstre havde spillet i Samlingsregeringen, eller til den Politik, Partiet havde repræsenteret under Valgkampen, eller til selve Valgresultatet den 30. Oktober. Den nuværende Regerings Politik, vidste man med det samme, var, hvis man skulde regne med Venstres Valgprogram og Valgagitation, absolut stridende mod det overvældende Folkeflertals Mening og mod Vælgerens Afgørelse. Denne samme Politik var og maatte være i Mindretal her i Tinget, og det maatte forventes, at Regerings- og Rigsdagsarbejdet vilde komme til at gaa meget langsomt og haltende, naar man havde en Regering, hvis Politik var i Modstrid med Tingets Flertal. Vi saa saadan paa det, at Danmark dengang som nu befandt sig i en Situation, hvor virkelig indgribende, omfattende og hurtig Handling paa en Række af Samfundslivets Omraader var nødvendig, og saa maa man have en Regering, som har Evne og Vilje til at gøre Arbejdet i den rigtige Retning, og som er i sikker Overensstemmelse ikke blot med et Folketingsflertal, men med et stort Folketingsflertal, saaledes at dette Arbejde kan blive gjort.

Det er jo saadan, at vi stadig væk herhjemme lever paa Borg. Hvis man havde været hildet i den Opfattelse, man maatte faa ud fra sit Kendskab til Venstres Fortid og ud fra sit Kendskab til Venstres Valgagitation, skulde man jo tro, at denne Regering vilde indstille sig paa den størst mulige Sparsommelighed med offentlige Midler, ja, maaske endda grænsende til Gnieragtighed. Noget saadant har vi ikke oplevet. Jeg siger ikke dette for at rette Bebrejdelser mod Regeringen i Almindelighed og mod den højtærede Finansminister i Særdeleshed, men det tør nok antydes, at vi er blevet præsenteret for en lang Række Udgiftslove til meget store samlede Beløb, uden at der foreligger den ringeste Oversigt over, hvorledes man skal faa Balance i den offentlige Husholdning, og hvorledes vi skal klare Landet ud af Situationen og afvikle de finansielle Byrder, der hviler paa Staten. Vi lever paa Borg. Det er naturligvis for-